

SLADKÝ ŽIVOT

Lynne Grahamová

Prsten
od malíře

LYNNE GRAHAMOVÁ

PRSTEN OD MALÍŘE

PŘEKLAD

ČESTMÍR JONÁŠ

Milá čtenářko,

vždycky mě zajímá, jak věci vypadají z jiných úhlů, jak se mění jejich barvy, tvary, vůně a chuti.

V únoru, možná si ještě vzpomenete, jste si mohla přečíst příběh Carol Marinelliové nazvaný Dívka se špatnou pověstí. A třeba si vybavíte i scénu z pohřbu manžela hlavní hrdinky, Mii, na němž se k ní chová Ariana, jeho dcera z prvního manželství, nebojím se to říct, opravdu jako pořádná mrcha. Rozhodně jste k Arianě tehdy sympatiemi zahořet nemohla.

Jenže tento měsíc vydávám knihu pojmenovanou Jiná, než si myslel, jejíž hrdinkou je právě Ariana. A ta scéna z pohřbu je zde také a Ariana... inu, je to jako v názvu příběhu. Je totiž úplně jiná, než jak si ji budete pamatovat z února. A pochopíte, že to, jak se chovala, bylo dáno situací, nešťastnou shodou okolností, neporozuměním, žalem...

A mě v souvislosti s tím napadla slova, která v jedné své knize napsal velký arménsko-americký spisovatel William Saroyan:

„Vidíš-li něco, o čem jsi si jist, že to není správné, neboť si tím jist. Jde-li o lidi, buď opravdu opatrný.“

S láskou

Váš Harlequin

Lynne Grahamová

PRSTEN OD MALÍŘE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Ring the Spaniard Gave Her

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:

Čestmír Jonáš

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2021 by Lynne Graham

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-8242-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-8243-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-8244-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ruyovi Valientemu, španělskému miliardáři a majiteli investiční společnosti Valiente Capital, zavibroval v kapse telefon. Hovor zprvu nepřijal, i když byl už odmalička vychovaný k železné disciplině a úctě k povinnostem.

Byl právě na cestě k venkovskému domu v Anglii, ze kterého si chtěl udělat soukromé útočiště. Měl vynikající náladu a těšil se na několik týdnů prožitých mimo svět velkých financí, během nichž by se znovu mohl oddat své tajené vášni. Podobné přestávky a odbočky ze zajetých kolejí byly v jeho životě vzácné.

Po několika vteřinách váhání však jako vždy zvítězila zodpovědnost a Ruy telefon přece jen mrzutě vytáhl z kapsy. Od prvního zavibrovaní si už stačil uvědomit, že pokud mu někdo volá na soukromé číslo, které zná jen několik málo vyvolených, může to znamenat nějakou katastrofu či krizi. Obavy ho ale opustily v okamžiku, kdy na displeji spatřil jméno své nevlastní sestry Cecile.

Z okruhu příbuzných, konzervativních a vždy ochotných jej soudit za sebemenší prohřešek proti tradici, byla Cecile jediná, s níž alespoň jakž takž vycházel. Když přijímal její hovor, připustil, že jí dluží přinejmenším za doporučení nového domova na anglickém venkově.

„*Potřebuju od tebe pomoc,*“ spustila Cecile bez

pozdravu. „Chápu, že tě to obtěžuje a že když se zrovna stěhuješ do nového domu jen pár mil ode mě a Charlese, budeš si myslet, že po tobě od téhle chvíle pořád budeme něco chtít, ale...“

Ruy se pousmál a rychle ji přerušil: „To by mě nikdy ani nenapadlo.“

„Kde jsi?“

„Deset minut od nového domu.“

„Proboha. Zůstali jsme s Charlesem viset v dopravní zácpě na dálnici. Odjeli jsme dnes domů o něco dřív, abychom stihli začátek jarního recitálu místního baletního kroužku, ale nepovede se nám tam přijet včas.“

„To je mi líto,“ odvětil s pochopením Ruy. Sestra i její manžel byli lékaři a jen málokdy se jim dařilo sladit náročné povolání s rodinným životem tak, jak by si přáli. „Jak ti můžu pomoci?“

„Když se na ně nepřijdeme podívat, bude to Lolu i Lucii moc mrzet. Cvičily na to vystoupení několik týdnů. Chápu, že tě žádám o moc, protože na to nejsi, ale kdybys tam mohl jít místo nás, hodně by to pro ně znamenalo. Vlastně budou mít daleko větší radost, když tam přijdeš místo nás. Tio Ruy je jejich nejoblíbenější příbuzný. Koncert je v obecním sále a už začal. Holky naštěstí vystupují až v posledním jednání. Stačíš to?“

Ruy spolkl všechny námitky, které se mu draly na jazyk, a s vědomím, že je to první laskavost, o kterou ho nevlastní sestra kdy požádala, zamumlal: „Jistěže ano.“

Ostatní příbuzní měli ve zvyku zasypávat ho žádostmi o peníze, práci, právní pomoc a soudcování rodinných sporů. K naléhavým prosbám je inspiroval každý výmol na jejich životních cestách, od nemocí po rozvody. Závislost na jeho majetku v nich vědomě vypěstoval a přižívoval Armando, jeho nedávno

zemřelý otec a samozvaná hlava rodu Valienteových. Ukájela jeho touhu po moci a pochlebování, Ruye ale neustálý příval žadonění k smrti unavoval a od otcovy smrti se mu ze všech sil snažil učinit přítrž.

„Ty... tam pojeděš?“ Cecile nedovedla zakrýt překvapení ani radost. „Nechci, abys pak vozil holky domů nebo tak něco. Je tam s nimi vychovatelka. Stačí, když se objevíš v publiku a po vystoupení je obejměš a pak budeš lhát, až se Lola bude ptát, jak se ti to líbilo, protože se po jevišti pohybuje jako sluně v porcelánu... Nemělo by ti to zabrat víc než hodinu.“

„O nic nejde, Cecile.“

„Je to ale tvoje první návštěva v novém domě a kromě toho ti lezu do soukromí,“ pokračovala provinile v omluvách.

„Dovedu se přizpůsobit,“ ujistil ji chlácholivě, i když si dobře uvědomoval, že jen zdvořile lže. Už dávno pochopil, že pokud si ve svém náročném harmonogramu života ve světě investic nedovede vyčlenit čas sám pro sebe a pak jej zuby nehty bránit, nebude se moci nikdy naplno věnovat tomu, co miloval nejvíce. „Rád se se svými neteřemi zase jednou po dlouhé době uvidím.“

„Kdyby ses u nás chtěl objevovat častěji... Promiň, jsem ve fňukavé náladě,“ zamumlala Cecile, která si právě včas uvědomila, že už překračuje hranice, které jí Ruy ve svém životě vytyčil.

Soukromí a samota byly výsady, které si ve svém světě plném pochlebovačů příliš neužil. Všichni zaměstnanci a lidé, s nimiž přicházel každý den do styku, mu doslova viseli na rtech a všemožně se mu snažili zalíbit. Vždy si uvědomoval, že jeho životní styl se vymyká všemu, co většina považuje za normální.

Bohužel si stejně jasně byl vědom i toho, že jeho bratra, jen o pár minut mladší dvojče Rodriga, už

odmalička stravuje závist, zášť a zahořklost. Bratr mu nikdy nedovedl odpustit, že prvorozeným, do kterého by Armando Valiente vložil své naděje a očekávání, je Ruy, a ne on. Ironií osudu bylo, že Ruyovi by už odmalička daleko více vyhovovala méně náročná role druhorozeného syna a mladšího bratra.

Bratr ho teď žádal, aby mu za dva týdny přijel na svatbu. Ruy se na ni ani trochu netěšil. Odmítal připustit, že by se mohlo jednat o příslovečnou olivovou ratolest a nabídku k smíru a zapomenutí starých křivd.

Při předchozí návštěvě vesnicí jen projel, protože v ní nebylo nic, čím by jej zaujala. Neměl v plánu seznámat se s místními, chtěl si uchovat přísné soukromí, které byl ochotný vyvážit zlatem. Teprve dnes tu zastavil a poprvé se lépe rozhlédl po návsi. Obecní dům stál hned vedle kostela a působil až dojemně zchátrale. Po chvilce zkoumání omšelé fasády usoudil, že naléhavě potřebuje renovaci. Po další chvilce ho napadlo ho, že by na ni mohl anonymně přispět.

Kromě malebného svatostánku tu ale ani na druhý pohled nespátral nic, co by stálo za zvláštní zmínku – na návsi už byla jen zavřená autodílna, malé hokynářství a hostinec s velkým a nečekaně nápadným vývěsním štítem. Zdál se svědčit o tom, že se podnik snaží působit jako něco, čím není.

V plném tanečním sále už nezbyly žádné volné židle, což Ruyovi dokonale vyhovovalo. Opřel se ramenem o stěnu hned u dveří, přímo naproti malému pódiu, které bylo zatím zahalené do tmy. Linula se z něj tichá cinkavá hudba, ze které ho obvykle bolela hlava. Teprve po chvíli se z postupně sílicího protisvětla začala vynořovat silueta ženy, která dosud na pódiu klečela se skloněnou hlavou a rukama volně nataženými před tělem.

Hudba teď ovšem byla s každou uplynulou vteřinou

hlasitější. Žena se zvolna začala pohybovat a narovnávat. Ucítil, jak se v něm při pohybu na její přirozeně ladné pohyby probouzí nečekaný zájem, a mimoděk ho napadlo přirovnání ke květině, která rozvíjí okvětní plátky ve zrychleném filmu.

Zvedla paže v plavně vlnivém pohybu a zaklonila se, pružná a ohebná, s páteří jako z gumy. Zavlály jí dlouhé vlasy a protisvětlo zvýraznilo profil drobných nader. Tělo se zaklonilo v přirozené křivce.

Ruy ztuhl a přestal vnímat malé děti oblečené do divadelních kostýmů, které jí zatím jen stály po obou stranách těla a čekaly, až přijde jejich chvíle, aby se i ony zapojily do baletu. Tanec byl pojatý moderně a jindy by Ruy nezaujal, nevědomá a přirozená smyslnost hlavní aktérky jej ale okouzila jako muže i umělce.

Neznámá zatím zvolna vstala a vztyčené štíhlé paže se jí začaly vlnit nad hlavou jako tichá poezie. Její grácie byla až nezemská a Ruy vmžiku věděl, že se s ženou musí stůj co stůj seznámit a namalovat ji.

„Je jak prskavka,“ okomentoval zpoza jeho zad představení nějaký mužský hlas. Už podle tónu se dalo soudit, že patří nějakému místnímu vševědovi. „Opravdová kráska, jen co je pravda.“

„Kdo to je?“ optal se Ruy přes rameno. Zatím nevěděl, jestli je žena pohledná, protože její vystoupení se odehrávalo v pološeru, jako by byla jen bezvýznamným pozadím a ne samotným středobodem představení. Pobaveně si pomyslel, že jestli měla v úmyslu nezastiňovat vystoupení svých malých svěřenkyň, nepovedlo se jí to. Nevzpomínal, že by se mu poslední dobou naskytl zajímavější pohled.

„Suzy Maddertonová, dcera hostinského. Kdyby vás zajímala, nechte si zajít chuť. Je zadaná.“

„Nezajímá mě,“ odsekl popuzeně Ruy. S údivem si uvědomil, že se červená, protože v té chvíli pod

pasem ucítil nutkavé pulzování. Poděkoval nebesům za to, že je v sále moc šero, než aby si toho mohl všimnout i někdo jiný.

„Slyšel jsem, že se bude brzo vdávat. Za nějakého starého bohatého papriku, ne mladíka, jako jste vy, jestli víte, jak to myslím,“ pokračoval spiklenecky starlec. „Je to místní obchodník a patří mu půlka vesnice. Podle mě je teda ostuda, že Suzy skončí zrovna s ním.“

Ruy nechal jeho vysvětlení bez odpovědi. Při životě, jaký vedl, byl příliš cynický, než aby jej překvapilo, že se mladá a krásná žena chystá provdat za staršího muže kvůli majetku. Jediná jeho starost teď spočívala v tom, jak ji přimět, aby mu stála modelem. *Pokud ji přitahují peníze, vše by se tím jen zjednodušilo.*

Snažil se sám sebe přesvědčit, že k očividné zlatokopce by se nikdy nepřiblížil ani na doslech a že ho neznámá osobně ani trochu nezajímá. Zhurta se ujistil, že tělesná reakce, kterou nedovedl potlačit, byla jen přirozenou odpovědí na smyslné pohyby.

Ruy sexu nikdy nepřipisoval nijak zvláštní význam. O nezávazná sblížení se nikdy nemusel příliš snažit. Nedovedl si upamatovat, kdy byl naposledy na schůzce s ženou, která by jej skutečně zaujala. Láska pro něj vždy představovala zbytečné riziko. Na vlastní kůži zažil, jak snadno se může zvrtnout v nenávist. Stačilo vzpomenout na Lilianu, bývalou švagrovou, která se nechala sežehnout právě citem, po kterém mnozí odjakživa prahnou.

Když pak na pódiu sledoval svoje neteře převlečené za lesní žínky, musel se dojatě usmát. Lucia se vznášela jako kolibřík, chudák malá Lola ale opravdu dupala jak slůně. Napadlo ho, že kdyby se kvůli tomu nemusel ženit, docela rád by jednou měl vlastní děti.

„Vsadila bych se, žes mnoha tatínkům v hledišti zrychlila pulz,“ dobírala si Suzy Flora, organizátorka

vystoupení a učitelka tance. „Nemohli od tebe odtrhnout oči.“

„Nesmysl, přišli se podívat na svoje děti,“ odsekla Suzy a dál se rychle svlékala z baletního trikotu. Z představy, že by se na veřejnosti stala předmětem smyslného zájmu, se jí dělalo trochu nevolno. Poslední dobou měla dojem, že nechtěný zájem o svoje tělo neunesse ani v soukromí.

Rychle zapudila sebelítost a zopakovala si, že si tuto cestu vybrala sama. Rozhodla se, že před sebou a svými sny dá přednost tomu, co potřebuje její otec, muži, který ji od matčiny smrti miloval za dva.

Roger Madderton byl od osudové autonehody, která jej připravila o manželku v době, kdy byla Suzy ještě batole, ve všech ohledech vzorný rodič, nedovedl ale včas rozpoznat past, ve které i se svou dcerou uvízl. Percy Brenton teď měl moc nejen nad otcem, ale i nad jeho dcerou, a Suzy neviděla způsob, jak uniknout z jeho osidel.

Osud teď Suzy nabízel jen dvě možnosti. Mohla nečinně sledovat, jak její otec bez vlastní viny bankrotuje a přichází o domov i podnik, nebo se za Percyho provdat. A protože zvolila druhou ze špatných možností a měla si Percyho brát už za dva dny, trochu popuzeně teď usoudila, že by bylo moudřejší přijmout nevyhnutelné a konečně se smířit s tím, že o víkendu už bude s Percym na Barbadosu na líbáncích.

Při té představě se jí znovu udělalo nevolno.

Zatímco se převlékala, koncert skončil. Když pak sestupovala ze schodů jeviště, povlávaly jí po zádech kaštanové vlasy, které si nestačila upravit. Hned pod pódiem se jí v ústrety rozběhla Lola s Lucií. Obě byly ještě vzrušené svým prvním veřejným vystoupením. Jedné byly čtyři, druhé sedm, a obě chodily do tanečních hodin, které každý týden pořádala spolu se svou bývalou učitelkou baletu pro místní děti. Už od první

chvíle jí připadaly jako nejkrásnější dvě holčičky, jaké kdy spatřila. I když chtěla původně sál opustit dříve, než by se v něm mohla setkat s Percym, nedovedla teď odolat a musela se k nim sklonit, aby je objala.

Zasmála se a v očích jí zajiskřilo nadšením. Když pak ale zvedla pohled od rozesmátých tváří k jejich doprovodu, zjistila, že je s nimi místo rodičů nebo chůvy vysoký snědý muž, kterého nikdy předtím neviděla.

Ve zlomku vteřiny jí vyschlo v ústech a ucítila, jak se jí lepí jazyk na patro. Cizinec už od prvního pohledu působil až neuvěřitelně přitažlivě. Olivová pleť napjatá na výrazných lícních kostech působila jako zajímavé pozadí smyslých rtů a výrazné linie brady. Když k tomu přičetla štíhlou statnou postavu a nadprůměrnou výšku, usoudila, že se neznámý až nebezpečně blíží její představě o ideálu mužné krásy.

Ruy ve stejné chvíli zjistil, že slovo krása ani zdaleka nevystihuje druhý dojem, který na něj udělala Suzy Maddertonová. Připadlo mu, jako by se právě díval do rudého zapadajícího slunce. Porcelánově bělostnou pleť jí rámovaly vrkoče ohnivých vlasů a jejich barva se opakovala ve spršce pih na kořeni nosu. Smaragdově zelené oči se leskly jako dva cenné drahokamy. Zdálo se, jako by z celé její bytosti doslova prýštila nespoutaná, přirozená energie.

Nevědomky se naježil, jako by právě stanul čelem nečekanému nebezpečí. Nelíbilo se mu, jak rychle se jí povedlo udělat na něj tak hluboký dojem. Z jejího držení těla a neklidných gest vycítil nestálost a ochotu bez odporu podléhat prudkým hnutím mysli.

„To je *tio* Ruy!“ ozvala se důležitě Lola. „Náš *tio* Ruy.“

„Bratr jejich matky, neboli jejich strýc,“ přeložil klidně do běžné mluvy.

Suzy se zatím stačila utopit v očích plných ironie a nevědomé nadřazenosti. Nevěděla, proč si jeho

postoj vyložila právě takto, ale ihned se nepřátelsky naježila. „Díky za přetlumočení, ale nebylo to nutné. Moje matka byla Španělka. Pár slovíček si ještě pamatuju.“ V duchu připustila, že je jich opravdu jen pár, dokonce i po večerních kurzech, kterých se poslední dobou účastnila. Nedostatek příležitostí ke konverzaci jí zabránil, aby matčiným jazykem dovedla hovořit plynule.

Ruy přijal její výzvu s důstojností svých šlechtických předků. Sklouzl zálibným pohledem po vyzývaném postoji jejího těla a všiml si i jak při svém krátkém proslovu bojovně pohodila hlavou. Rychle a bez sebemenšího zaváhání došel k závěru, že pokud by došlo na sex, určitě by si s ní nerozuměl. Všechny jeho dosavadní intimní známosti byly milé, svolné a bezproblémové. To ale vůbec nevyklučovalo přání, aby mu stála modelem při malování dalšího z mnoha portrétů, které ho už stačily proslavit.

Když na ni pak promluvil španělsky, nestačila ho Suzy sledovat. Z několika rychlých vět pochytila jen tolik, že se jí neznámý ptá, jestli by mu nechtěla stát modelem. Nevěřila vlastním uším a v duchu zkoušela najít odpověď na to, proč se jí Cecile ani jednou nezmínila, že má v příbuzenstvu i malíře.

„Určete si cenu,“ vyzval ji na závěr anglicky, aby si mohl být jistý, že jeho nabídce dokonale porozuměla. „Zabralo by to jen pár týdnů vašeho času.“

Než stačila odpovědět, ucítila, jak jí na rameno dopadá těžká ruka. Ztuhla a žaludek jako by jí sevřela ledová ruka. Nemusela se ani ohlížet, aby pochopila, že se do sálu právě dostavil Percy.

„Cenu za co?“ optal se hrubě její nastávající.

„Ptal jsem se slečny Maddertonové, jestli by nechtěla zvážit možnost stát mi modelem,“ vysvětlil přátelsky Ruy a zdvořile Percymu nabídl pravici. „Jmenuju se Ruy Rivera.“ Představil se mu jménem

nevlastní sestry za svobodna, aby si dál zachoval inkognito. Používal jej k zametení stop vždy, když si vyhradil trochu času na milované umění a chtěl zabránit, aby si jeho okolí domyslelo, s kým má tu čest.

„To naprosto nepřichází do úvahy, pane Rivera,“ prohlásil se sžíravým pohrdáním Percy, zlostně se zamračil a okatě přehlédl nabízenou ruku. „Suzy a já se pozítří budeme brát. Moje nastávající teď bude mít spoustu práce!“

„Mohl jsi k němu být milejší. Nechtěl přece nikoho urazit,“ poznamenala Suzy zahanbeně, když ji o chvílku později Percy panovačně a majetnický postkoval k východu ze sálu. Předstírala, že neslyší pochvaly, jimiž ji cestou častovali zbylí diváci. Nechtěla, aby získal dojem, že jsou pro ni důležitější než on.

Na ulici se jí do paže bolestivě zaryly jeho silné prsty. „Neříkej mi, jak se mám chovat!“ obořil se na ni a hrubě ji nasměroval k vozu zaparkovanému před obecním domem. „A tímhle taky nadobro skončil ten nesmysl s baletem. Nedovolím, aby se moje manželka předváděla na pódiu jako nějaká striptérka!“

Zbledla a zachvěla se v chladném nočním vzduchu. Percyho hněv jí otrásl. Cuknutím se vymanila z jeho sevření, ustoupila o pár kroků směrem do ulice a bezděky si promnula pohmožděné nadloktí. „To bolí,“ zamumlala přerývaně. „Nic zlého jsem neprovedla. Proč jsi tak mrzutý?“

„Přestaň kolem toho dělat cirkus, Suzy, a nastup do auta,“ zavrčel netrpělivě Percy. „Pojedeš se mnou domů a dáme si večeri.“

„Promiň, ale asi někdy jindy. Jsem opravdu moc unavená po všem tom... tanci,“ lhala. Předstírala, že zívá a musí si zakrýt ústa dlaní. Ani na chvílku při tom nespustila ostražitý pohled z jeho tváře. Byla zarudlá a rysy stažené hněvem nevěstily nic dobrého.

Večere bylo jen slovo, jímž Percy označoval pokusy

o ohmatávání. Byly v rozporu s jejich dohodou, podle které mělo být jejich manželství formální. Nevěděla, jestli její nastávající věří, že ji jednoho dne přiměje k změně názoru, po tom, jak hrubě se k ní dnes choval, však nechtěla riskovat, že by si jej ještě více popudila. „Jak jsi sám povídal, mám spoustu práce se svatbou, takže půjdu rovnou domů. Díky.“ Trochu opožděně si uvědomila, že mu nemá za co děkovat, ale hněv v jeho krví podlitých očích ji znovu přesvědčil, že bude moudřejší vyhnout se roztržce.

„Suzy?“

Ustaraný hlas ji zahřál u duše. S úlevou se ohlédla, aby mohla otci kývnout na pozdrav.

Percy o krok ustoupil a vynutil na krevnaté tváři neumělý pokus o úsměv. „Rogere...?“ pozdravil jejího otce.

„Kde se tu bereš?“ hlesla šťastně Suzy.

„Odběhl jsem na chvíli z hostince, abych viděl vaše vystoupení. Nenechal bych si to ujít ani za celý svět!“

„Kdo ale dohlíží na podnik?“ optala se znepokojeně

„Nechal jsem to na starost starému Morganovi,“ mávl rukou. Morgan byl místní štamgast, který v hostinci trávil více času než doma. Když pak Percy s mrmláním usedl do auta a odjel, doprovodil ji napříč silnicí ke dveřím hostince. „Je mezi tebou a Percym všechno v pořádku?“ optal se znepokojeně.

Ztuhla. „Ano... proč se ptáš?“

„Z dálky to vypadalo, jako byste se nepohodli,“ přiznal. „Možná se ti to bude zdát směšné, ale... Na chvíli mi připadlo, jako by tě chtěl uhodit.“

Když Suzy vstupovala do povědomého tepla malého výčepu, kde v krbu praskalo několik tlustých polen a o pult se opíral jediný host, cítila, jak se jí z tváře stahuje krev. „To je opravdu směšné,“ odušila pevně. „Percy by nic takového neudělal.“